

ἔθνων διδασκόμεθα ἐκ τῆς πείρας ὅσον ἐν καιρῷ διχοστασιῶν, ὅτε καὶ καρδία καὶ νοῦς, καὶ χαρακτήρ καὶ φρόνημα, καὶ ἦθος καὶ ἀξία ἐκτυλίσσονται μέχρι καὶ τῆς ἐσχάτης πτυχῆς, ἐπίσθη καὶ αὐτὸς ὅτι οὔτε ἡ ἐσωτερικὴ καχεξία, οὔτε αἱ ἐξωτερικαὶ ἀποτυχίαι προήρχοντο ἐκ τῆς πηγῆς ἣν ἐπὶ πολὺ ὑπέλαβεν ὑποπτὸν. Ἐτράπη λοιπὸν πρόθυμος πρὸς ἄλλον τρόπον ἐπιτεύξεως τοῦ μεγάλου σκοποῦ, βραδύτερον μὲν ἀλλ' ἀσφαλέστερον, τὸν τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς ἀναπλάσεως. Ἐντεῦθεν ἡ μετ' ἄλλων συνεννόησις αὐτοῦ καὶ ἰδρύσεις τῆς Ἑταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, ἐντεῦθεν ἡ γενναία ὑποστήριξις ἣν ἐχορήγει εἰς τὸν Σύλλογον τὸν ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, καὶ ἐντεῦθεν αἱ μετὰ θάνατον διαψιλεῖς τοῦ ἀνδρὸς κληροδοσίαι. Ὁ Κωνσταντῖνος Δόσιος ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἐκ τῶν φιλογενεστέρων τέκνων τῆς Ἑλλάδος, οὐ τινοῦ ἐστερήθη μὲν παρ' ὄραν ἡ πατρίς, δακρύομεν δὲ ἡμεῖς δικαίως τὸν θάνατον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ.

ὑπὸ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΕΤΡΙΔΟΥ,
Ἑλληνοδιδ. Ἀριστοτέλους.

Ἡ Μάνη διακρίνεται εἰς δύο· εἰς ἀνατολικὴν καὶ δυτικὴν Μάνην. Καὶ ἀνατολικὴ μὲν λέγεται τὸ μέρος, ὅπερ ἀποτελεῖ ἤδη τὴν ἐπαρχίαν Γουθίου· δυτικὴ δὲ, τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἐπαρχίαν Οἰτύλου. Ἐν μέσῳ δ' ἀμφοτέρων τούτων ἀνυψοῦται σειρά ὄρεων ἀπὸ τοῦ Ταύγετου τὰς ἀρχὰς ἔχουσα καὶ εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ταινάρου (Ματαπᾶ σήμερον) ἀπολήγουσα, καὶ οὕτω σχηματίζουσα τὰ ὄρια μεταξὺ τῶν δύο ἐπαρχιῶν, τῆς μὲν ἐξ αὐτῶν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν κλιτὸν τοῦ ὄρους κειμένης, καὶ ἀνατολικῆς Μάνης διὰ τοῦτο λεγομένης, τῆς δὲ πρὸς τὴν δυτικὴν κλιτὸν, καὶ διὰ τοῦτο δυτικῆς Μάνης ἐπικαλουμένης. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Λακωνικὴ, κατὰ δὲ τὸν Μεσαιῶνα ἔλαβεν τὸ ὄνομα «Μαίνη» ἣτοι ἠλλαξεν ὀνομασίαν, ὅπως καὶ ὁ Ταύγετος μετωνομάσθη Πενταδάκτυλος κατὰ Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον λέγοντα τάδε· «Καὶ ἐπειδὴ ὄρος ἐστὶν ἐκεῖσε μέγα καὶ ὑψηλότατον, καλούμενον Πενταδάκτυλος, καὶ εἰσέρχεται, ὡσπερ τράχηλος, εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως πολλοῦ διαστήματος.» (Κωνστ. Πορφυρ. κεφ. VIII. τῆς πρὸς τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν Συγγρ. ἐκδ. Βενδουρ.) Ὄνομάσθη δ' ὁ Ταύγετος Πενταδάκτυλος διὰ τὸν ἐξῆς ἴσως λόγον· θεωρούμενος ἀπὸ τῆς ὑψίστης αὐτοῦ κορυφῆς καθ' ὅλους τοὺς πρὸς τὴν Λακωνικὴν (Μάνην νῦν) διακλαδισμοὺς, παρέχει σχῆμα χειρὸς τεταμένους ἔχουσα ἕως πολλοῦ διαστήματος τοῦς

πάντε δακτύλους, τῆς χειρὸς δὲ ταύτης βραχίονα ἐθεώρουν ἴσως οἱ ναυτικοὶ τῶν τότε χρόνων τὴν μεταξὺ τῶν δύο κόλπων τοῦ τε Μεσσηνιακοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ Λακωνικοῦ ἀφ' ἑτέρου συμπερικλειομένην ὄρεινὴν χώραν τῆς Μείνης, εἰσχωροῦσαν δὲ πολὺ πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ σχηματίζουσαν τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ταινάρου· ὠνόμαζον δὲ βραχίονα τῆς Μείνης, ὅπερ παραλαβόντες οἱ τῶν δυτικῶν ἔθνων τῆς Εὐρώπης ναυτικοὶ καὶ ἰδίᾳ οἱ Βενετοὶ μετέφερον εἰς τὴν ἐξυτῶν γλῶσσαν *braccio de Maina* καλοῦντες τὴν χώραν ταύτην ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ.

Ὅτι δὲ οἱ Βενετοὶ εἶχον ἐν χρήσει τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τῆς Βενετίας διασωζομένων ἐγγράφων, ἐξ ὧν ὁ κ. Σάθας ἐδημοσίευσεν τὸ ἐξῆς, παρ' ᾧ ἀπαντᾷ τὸ δε τὸ χωρίον.

«Progressus Koreondeili Klada hominis perfidissimi et scandalosissimi, ac per turbatoris quietis in *Brachio Maina* diti onis domini Turci etc. (Κωνστ. Σάθας Ἑλλην. Ἀνέκδ. σελ. ξή—ξθ') καὶ παρακτιῶν ὁ αὐτὸς ἐν ἰταλικῇ διαλέκτῳ φησὶ «*Che era il passo principal de intrar in detto braccio* κλ.

Εἰς ἐγγράφα τέλος πάντων ἐπίσημα τῆς βενετικῆς κυβερνήσεως, ἅπερ εὔρον ἐν τῇ οἰκίᾳ Παναγάκου Βοζῆ¹⁾ ἐκ Κελεφᾶς, χωρίου Οἰτύλου, ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα *Maina*. Ὅθεν πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας, παρατίθηναι ἐν ἐξ αὐτῶν ἐνταῦθα, τόδε²⁾.

Noi Marini Gritti Proved. eg. della f. e provincia di *Maina*.

«In conocata l'occasione di segnalarsi Michalaci Bozzi, uno delli primati di Chieiefa e provincia di *Maina*, unitosi con grosso numero di gente nell'Assedio fatto da Turci a Chieiefa dove non ha' mancato con fervore e zelo con piu joutite contro se nemico vantaggio de publico servizio; tendendosi pro degnio della testatione medesima le ti layamo il prie avio oppresso a qualonque ff. la presetante sta te conosco la sua fedeltà e fede e ne te morti la Publica munificenza con gonfedele³⁾.

Chieiefa. li 11 avril. 1687. S. N.

(Τ. Σ.)

MARINI GRITTI.

¹⁾ Ὁ Βοζῆς, εἰς τῶν πρωτεύοντων τῆς Μάνης, uno delli primati κατὰ τὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀνωτέρου βενετικοῦ ἐγγράφου, ἦν συγγενὴς πρόπαππος τοῦ Πατροπουλάκη. Ὁ πόργος τοῦ Βοζῆ σώζεται καὶ σήμερον ἐν Κελεφᾶ, ὡς καὶ ἀπόγονοι, λεγόμενοι Βοζιάνοι.

²⁾ Τὸ ἐγγράφον τοῦτο δημοσιεύεται ἤδη τὸ πρῶτον.

³⁾ ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ὁ καὶ μικρὸν γινώσκων τὴν ἰταλικὴν ἔννοεῖ ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐγγράφον καθὼς καὶ τὸ ἐπόμενον ἢ ἐγγράφου ἢ ἀντεγγράφου κακῶς.

Ἐξ ἐνός ἑτέρου ἐγγράφου τῆς αὐτῆς οἰκίας ἀπο-
σπώμεν τάδε ὡς χρήσιμα εἰς τὸν σκοπὸν μας:

Noi Marino Michiel di la generosa republica
di Venezia etc. etc.

Doppo che gli abitanti della Mainz diedero le
più indubitabili prove della fedele loro osequiosa
divotione veni il publ. nome nell'æguisto diquel
passe dall'armi gloriose della jener. Publ. conti-
nuo il capitano *Michalaci Bozzi*, uno de prin-
cipali di quella provincia. etc. etc.

Argos. 13 novemb. 1694.

(Γ. Σ.)

MARINI MICHELII.

Καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις ὄσοις ἐγγράφοις ἀπαντᾷ
τὸ ὄνομα *Maina*, ὥστε ἐπιλείψει ἡμᾶς ὁ χρόνος τὰ
τοιαῦτα συγκαταλεγόμενους περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς
Μαίνης. Ἀλλ' οὐχ ἦττον καὶ παρὰ Γάλλοις ὑπῆρχεν
ἐν χρήσει ἡ ὀνομασία *Maina* κατὰ τοὺς παρελθόν-
τας αἰῶνας (Berger de Xivrey, mémoires de l'Insti-
tut Royal, tom. v.) ὅπου ἀναφέρεται ἡ συνεννόσις
τοῦ δουκὸς τοῦ Νεβέρ μετὰ τῶν Μανιατῶν περὶ ἐ-
παναστάσεως κατὰ τῶν Τούρκων, κυρίων ἤδη τῆς
Πελοποννήσου. Περὶ τούτων ἐπραγματεύθη ἐν ἐκτά-
σει ὁ κ. Σάθας ἐν τῷ πονήματι αὐτοῦ ἡ *Τουρκο-
κρατουμένη Ἑλλάς*, (σελ. 196, 202). Οἱ κάτοικοι
τῆς Μαίνης λέγονται παρ' Εὐρωπαίους *Mainotti*.

(Ἀκολουθεῖ.)

LANTANA CANDIDA ἢ NIVEA.

Λαντάνη ἢ λευκόχρους, ἢ μάλλον ἢ Ἰνδική.

Ord. Didynamia angiosperma.

L. nivea foliis oppositis ovatis, basi in petio-
lum decurrentibus, spicis capitatis, planis, brac-
teis lanceolatis tubo multo brevioribus, caule acu-
leato. (Wild. En. H. Berol.)

Τὸ φυτόν τοῦτο φύεται ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰν-
δίαις· κἀκεῖθεν δὲ κομισθὲν κατὰ πρῶτον ἐν Ἀγ-
γλία, διεσπάρη ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, ὅπου
πολλαπλασιαζόμενον διὰ σπερμάτων ἀνέδειξεν ἕτερον
τι εἶδος μετ' ἐρυθρῶν ἀνθέων.

ἔχει δὲ καυλὸν ξηρὸν ἢ ξυλοειδῆ, τεφρόχρουν,
πέντε περίπου σπιθαμῶν τὸ ὕψος, μετὰ κλάδων τε-
τραγώνων, φερόντων ἐν ταῖς γωνίαις σκληρὰ τε
καὶ κυρτὰ κέντρα. Τὰ φύλλα αὐτοῦ κεῖνται ἀντι-
θέτως πρὸς ἄλληλα, ἐκτετεινόμενα ἐπὶ τοῦ μίσχου
αὐτῶν· κατὰ δὲ τὸ σχῆμα εἰσὶν ὀρθολογχοειδῆ καὶ
ὀβελωτὰ μετὰ καὶ ἐπιφανῶν νεύρων. Τῶν φύλλων
τούτων ἡ μὲν ἄνω ἐπιφάνεια ἐστὶν αὐχμηρὰ καὶ

ζωηροῦ πρασίνου χρώματος, ἡ δὲ κάτω ὠχρὰ. Τὸ ἄν-
θος ἀποτελεῖ στεφάνην ἐπιμήκη, μονοπέταλον καὶ
ἀνώμαλον, κατὰ δὲ τὸ χρῶμα λευκὴν ἢ ἐρυθράν.

Καρπὸν δὲ φέρει σαρκώδη μετὰ καὶ 2—4 σπερ-
μάτων.

I. ΔΕ-ΚΙΓΛΑΛΛΑΣ.

ΜΟΙΗΣΙΣ.

ΘΣΘ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΡΗΤΙΚΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐν Λονδίῳ ἀνδριάντος
τοῦ Νέλσωνος.

Υἱὲ τοῦ πάντου! κἀχρημα καὶ δόξα τῆς Ἀγγλίας!
Γενναίε καταφρονετὰ τρικυμιῶν καὶ σάλων,

Κυμάτων φίλε, χαιρε!

Ἐξόχως διαλάμπουσιν ἐντὸς τῆς ἱστορίας,
Ἐρωτικῆς ἀνδρείας σου, ναυμαχιῶν μεγάλων.

Νικῶν σου αἱ ἡμέραι!

—ο—

Ἐπίτα ζῶντος πανταχοῦ τῆς γῆς τὸ ὄνομά σου,
Καὶ πᾶν λαμπρὸν κατόρθωμα, πᾶν ἀνδραγαθίμμά σου
Ὡς τ' ἄστρ' ἀντήχ' ἡ φήμη σου.

Ἄν δὲ οἱ συμπολίται σου ἐν μεγαλοπρεπέει
Πολλὰ καλὰ σοὶ ἔστησαν καὶ στήουσιν μνημεῖα,
Τὸ κάλλιστον — ἡ μνήμη σου!

—ο—

Νέλσων! ἐντὸς εὐγνώμονος λαοῦ κλεινοῦ καρδίας,
Μεγάλου ἔθνους, ναί, ἐντὸς τῆς γαύρης φαντασίας του,
Πρεπούσης εἰς ἡμίθεον τυγῶν ἀθανασίας,
Τῆς δόξης μέγας σελαγείς ἀστὴρ τῆς θαλασσίας του!

Εἰς τὸν Παλμερστῶνα.

Εἰς μεγάλους ἄνδρας λόγοι αἱ πολλοὶ τί ἐφρέλουσιν;
Ἦσο μέγας, εἶσαι, θέλεις μένει μέγας ἀνὴρ, θεῖος,
Καὶ θανόντος σου τὰ ἔργα τὴν Ἀγγλίαν διοικοῦσιν,
Ὡς διεῖπε τὴν Ἀγγλίαν ὁ πολιτικός σου θίος.

Τῆς πατρίδος σου δ' οὐ μόνον, καὶ τοῦ κόσμου διπλωμάτης
τοῦ ἄριστος συνάμα, πλείστα ἔτι διαπράττεις...

Ἐπειδὴ τοῦ χρόνου σύρει πάντα μεθ' ὀρμῆς τὸ ζεῦμα,
Πάντα, ναί, πλὴν μόνον ὄχι μέγα καὶ ἐξέχον πνεῦμα!

Τοῦτο νόμους ἐπιβάλλει καὶ τῆ ὑψηλῆς πάσης,
Δι' ὧν δύνατ' ἐπὶ πλείστον, καὶ ἐκπῆν αὐτῆς, ν' ἀνάσῃ:
Καὶ τοιαύτη, σὺ τῆς γῆς σου τῆς Γῆς ὅλης, τοῦ αἰῶνος,
Εἰς αἰῶνας θελεῖς λάμπει, ὦ φυγὴ τοῦ Παλμειστῶνος!

Τὸ ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον.

Πόσον ἐν μίση Λονδίῳ τὸ μέγαρον ἄργ' ἐκεῖνο,
Κωδονοστάσια ἔχον διπλᾶ, πυργωτὰ καὶ μεγάλα,
Καὶ ἰδιόρρυθμον ἅμα κ' ἐπίσημον ὅπως τὸ σχῆμα,
Ἀάμπον ἐν μέσῳ τοσοῦτων κτιρίων, ἐξέχον ἀπάντων;
Μὴ ὑπερπλοῦτος τινὸς ἰδιότροπον οἰκημα λόρδου;
Πρὸς ἐπιστήμης σκοπεύς καὶ τεχνῶν τὸ καθίδρυμα τοῦτο;